

však se promlčí podle § 14 nař. min. fin. ze dne 3. května 1850 čís. 18 ř. zák. (viz čl. III uvoz. zák. k ex. ř.) ve třech letech ode dne, kdy poplatek podle platebního rozkazu měl býti zapraven. Toto promlčení přerušuje se jen, bylo-li použito zákonných donucovacích prostředků k vymáhání poplatku. Záznam stal se dne 20. února 1928 a tímto dnem začala běžeti nová tříletá promlčecí lhůta, t. j. až do 20. února 1931, vklad zástavního práva byl vykonán teprve dne 10. srpna 1931, takže toto zástavní právo pozbylo výsadního pořadí a požívá nyní jen běžného knihovního pořadí (rozh. čís. 5314, 9314 sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle zákonných předpisů v napadeném usnesení uvedených přerušuje se promlčení přednostního práva pro poplatky z majetkového převodu, užije-li se zákonných prostředků k vymáhání poplatku. Takovým prostředkem jest i zajištění erárních pohledávek záznamem zástavního práva (viz rozhodnutí čís. 6123, 7999 sb. n. s.). Podle § 38 písm. c) knih. zák. nepotřeboval záznam spravení a zajištění převodního poplatku stalo se účinným knihovním jeho zápisem, takže tímto dnem začala běžeti nová promlčecí lhůta pro přednostní právo, která skončila se dnem 20. února 1931. Nelze proto přisuzovati takovému záznamu výjimečný právní účinek v tom smyslu, jak činí stěžovatelé, že promlčení zůstává přerušeno po dobu, pokud záznam nebyl podle § 45 knih. zák. vymazán.

Čís. 13533.

Exekuci zabavením živnosti hostinské a výčepnické povinného a propachtováním této živnosti i s koncesí nemůže třetí odporovati podle § 37 ex. ř. z důvodu, že zabavená živnost i s koncesí byla mu před povolením exekuce povinným propachtována, nebyla-li pachtovní smlouva, již se třetí dovolává, správnímu úřadu ke schválení předložena a jím schválena.

(Rozh. ze dne 12. května 1934, Rv I 215/34.)

Žalované byla proti Josefu F-ovi povolena exekuce zabavením živnosti hostinské a výčepnické, kterouž povinný provozuje v domě č. p. 21 v Z. na základě koncese ze dne 4. srpna 1922 a propachtováním této živnosti i s koncesí. Žalobkyně domáhala se podle § 37 ex. ř. výroku, že tato exekuce je nepřípustná, tvrdíc, že jí ke koncesí a hostinci s inventářem přísluší právo výkon exekuce nedopouštějící, ježto žalovaná spolu se svým manželem (povinným) žalobkyni smlouvou ze dne 5. května 1928 propachtovala hostinec s inventářem, živností hostinskou a výčepnickou a všemi budovami za roční pachtovné 9.000 Kč na šest let a spolu s povinným obdržela pachtovné předem v částce 54.000 Kč. Procesní soud prvního stádu žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Exekuční řád nemá předpisu o tom, kdy jde o právo nedopouštějící výkon exekuce. Jest to výhradně posuzovati podle pravidel občanského práva. Žalobkyně netvrdí, tím méně prokázala, že podnik, o kterýž jde, a koncese k provozování tohoto podniku potřebná nejsou ve vlastnictví povinného, nýbrž uplatňuje jen, že jí živnost i s koncesí byla před svolením exekuce povinným a jeho manželkou propachtována. Nižší soudy zjistily, že pachtovní smlouva, již se toto propachtování stalo, nebyla správnímu úřadu ke schválení podle § 19 živn. řádu předložena. Schválení je však podle uvedeného paragrafu nutné k nabytí pachtovního práva k hostinské a výčepnické živnosti. Zjištěno-li tudíž, že smlouva ze dne 5. května 1928 živnostenským úřadem nebyla schválena, nepřisluší žalobkyni tvrzené jí pachtovní právo a žalobní žádání je již proto bez podkladu.

Čís. 13534.

Úprava pachtovného při zemědělských pachtech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Vzalo-li více osob společně do pachtu hospodářský celek nad 250 ha, aniž pachtovanou půdu mezi sebou reálně rozdělily, nemohou se domáhat úpravy pachtovného podle § 7 vl. nař.

(Rozh. ze dne 12. května 1934, R II 171/34.)

Žádost Leopolda S-a o úpravu pachtovného o b a n i ž š í s o u d y zamítly, r e k u r s n í s o u d z těchto důvodů: V žádosti uvádí pachtýř, že spolu s druhým pachtýřem spachtoval dvory P., K. a R. smlouvou ze dne 21. ledna 1927 na 12 let v celkové výměře více než 358 ha. Nemůže býti pochyby o tom podle obsahu žádosti, že spachtovaná zemědělská půda činí více než 250 ha. V žádosti není uvedeno, že se pachtovní právo každého z obou pachtýřů vztahuje na jiné pozemky, takže by každý z nich měl v pachtu méně než 250 ha zemědělské půdy. Právní názor stěžovatele, že při takovém společném pachtu téže půdy více pachtýři sluší podle počtu pachtýřů výměru půdy dělití a považovati úpravu pachtovného za přípustnou, jestliže díl na jednoho vypadající činí méně než 250 ha, nemá podkladu v ustanovení vl. nařízení čís. 164/33 sb. z. a n., naopak jest míti za to, že při jednotnosti pachtovního předmětu podle obsahu smlouvy sluší pachtýře společně tutéž zemědělskou půdu spachtovavší, považovati bez ohledu na počet fyzických osob za jediného pachtýře ve smyslu § 7 cit. vl. nař. Ustanovení § 8 téhož nařízení, že nerozvedení manželé při počítání výměry zemědělské půdy se počítají za osobu jedinou, nesvědčí pro názor stěžovatelů, nýbrž naopak svědčí o tom, že při výpočtu výměry půdy jest postupovati tak, by kruh pachtýřů, na něž se dobrodiní úpravy pachtovného vztahuje, nebyl rozšiřován nad meze v nařízení stanovené, ježto patrně u manželů má býti sčítána výměra půdy i tehdy, když každý z nich má spachtované jinou smlouvou jiné pozemky. Nejde tedy o rozšíření, nýbrž o snížení okruhu pachtýřů, na něž se cit. vl. nař. vztahuje.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.